



MERYEM KORAY

meryem.koray@gmail.com

2018.11.23 09:20

Tarife sığmaz ahvalimiz: Siyaset 2

Bu ülkenin konuşulacak konusu bitmiyor ya, bunları konuşmanın bilinenleri tekrar etmekten öte bir yararı olmadığını düşündüğümü çok kez yazdım.

Hayır konuların önemsizliği değil söylemek istediğim, ama bizi bu konularla meşgul ederken “atı alanın Üsküdar’ı geçmesi” meselesi...

Şu, AİHM’nin Selahattin Demirtaş ile ilgili kararı örneğin... Karar açık ve Demirtaş’ın tutukluluğunun bitmesi gerektiği yönünde. AİHM’ne uyma taahhüdü vermiş bir ülkede buna uyulması zorunlu; buna karşın ülkenin Cumhurbaşkanı “kararı tanımayız” diyebilmekte...

Ve, Cumhurbaşkanı’nın bu tavrı şaşırtıcı da değil!...

Ergenekon ve balyoz davalarındaki tutuklamalar, Silivri’deki davalar, daha yakın zamanda Cumhuriyet Gazetesi’nin başına gelenler, CHP’li ve HDP’li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması ve tutuklanmaları, KHK ile akademisyenlerin işlerinden olması, son olarak birçok akademisyenin sabaha karşı evlerinden gözaltına alınması gibi daha birçok akla zarar olay yaşanmadı mı bu ülkede!..

Biri bitmeden diğerinin geldiği olağanüstülükler ülkesiyse burası, her fırsatta kendi hukukunu empoze etmeye çalışan bir iktidar söz konusuysa, Cumhurbaşkanı’nın dedikleri ne kadar şaşırtıcı olabilir!...

Aynı yaklaşımı Anayasa Mahkemesi kararıyla ilgili olarak görmedik mi? Torba yasalarla hukuk hallaç pamuğu gibi atılmıyor mu? Kavala olayında olduğu gibi ortada iddianame olmadan bir insan bir yılı aşkın süredir tutuklu kalmıyor mu?

Demem o ki, uzun süredir demokrasi, hukuk devleti, başta düşünce ve ifade özgürlüğü olmak üzere hak ve özgürlükler ve de laiklik adı var kendi yok durumuna gelmiş durumda, çoğumuz da biliyoruz.

Bu nedenle halimizi, eşeğini kaybetmiş Hoca’ya benzetmek mümkün!...

Bir yandan, başta demokrasi ve hukuk devleti olmak üzere hak olarak gördüğümüz birçok şeyi kaybetmiş arayanlar var; öte yandan Hoca gibi eşeğini kaybettiği için üzülme yerine, “ya eşeğin üzerinde ben de olsaydım, ben de kaybolmuş olacaktım” diyen şaşkınlar bulunmakta!...

Yaşananlar toplumun bir kesimini ayağa kaldırır da, büyük kısmının sessiz kaldığına bakılırsa böyle düşünmemek mümkün değil.

Ana muhalefet partisi konumundaki CHP bile, o kadar karşı çıktığı başkanlık rejimi her geçen gün kendini daha güçlendirir ve sonu gelmeyen hukuksuzluklar yaşanırken, sade vatandaşın yaptığı gibi konuyu eleştiri malzemesi yapmaktan öte bir ses çıkaramıyor. Şimdi, o da Hoca gibi kaybolmadığına seviniyor demeyelim de ne diyelim!...

O nedenle siyaset yapmak gibi siyaset yazmanın da bu absürtlüklerin ötesinde, yaşananlara biraz daha uzaktan bakmaktan geçtiğini düşünüyorum. Demokrasi, umut, siyaset tartışmaları arasında yapmaya çalıştığım da bu...

Geçen yazımda değindiğim gibi, küresel kapitalizmde ulusal siyasete pek manevra alanı kalmadığından siyasetin kandırmalar ve korkular üzerine kurulması kaçınılmaz; bir başka deyişle, korkular güçlenirken, sağ siyasete de, korkuya dayalı politikalara da gün doğmakta!...

Bu durumun, demokrasi deyip başa geçenlerin tiranlaşmasını kolaylaştırdığı da yadsınamaz...

Bu ülkedeki siyaset de farklı değil. Yoksulluk, eşitsizlik ve adaletsizlikle mücadeleye– küresel piyasaya uyum gayreti içinde- ne niyetleri ne de güçleri vardır; imdatlarına popülist politikalar yetişir... Bu arada milliyetçi, İslami korkular da kaldıraç işlevini görürler.

Şimdi yerel seçim ve kim, kimi aday göstermiş telaşı yaşanırken “hizmet” yaftası altında üstü örtülerek de olsa kullanılacak araçlar yine bunlardır!... Hangi aday, hangi söylem, hangi vaatlerle oylar toplanabilecek!...

Beni ise, partilerin ve ittifakların değil, pek umudum olmasa da “yerelin, yerel sorunların adayı” olacak kaç kişinin yarışa katılabileceği ilgilendirmekte!...